

Mál nr. 121/1999

M

og

Vátryggingafélagið X v/ábyrgðartryggingar atvinnureksturs

Meiðsl við fall úr álstiga á verkstæði þann 15.04. 1997.

Gögn.

1. Málskot móttakið 15.05. 1999.
2. Skýrslur lögreglu ásamt afriti ljósmynda sem teknar voru á vettvangi.
3. Bréf Vinnueftirlits ríkisins dags. 17.12. 1998.
4. Bréf vátryggingafélagsins dags. 22.03. 1999, 14.04. 1999.
5. Læknisvottorð.
6. Bréf lögmanns M dags. 24.02. 1999 til vátryggingafélagsins.
7. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar dags. 02.06. 1999.
8. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 400/1999.

Málsatvik.

Samkvæmt fyrirbyggjandi gögnum slasaðist M er hann féll úr álstiga (tröppu). Álitafnið er hvort M eigi rétt á greiðslu skaðabóta samkvæmt umræddri ábyrgðartryggingar vegna vanbúnaðar á vinnustað.

M telur að slysið verði rakið til vanbúnaðar á vinnustað, þar sem áltrappan gaf sig. Hann telur engin rök hníga í þá átt að hann hafi valdið slysinu með eigin verkum, trappan hafi svikið.

Vátryggingafélagið hafnar greiðsluskýldu. Það telur að ekki hafi verið sýnt fram á að slysið megi rekja til bilunar eða galla í álstiganum. Það vekur m.a. athygli á skýrslu vitnis.

Vitni lætur þess efnislega getið að M hafi verið að sækja eitthvað upp í hillu í um 3,5 m hæð. Hann hafi notað álstiga (A-tröppu) sem þarna hafi verið, hann hafi teygst sig til hliðar út frá tröppunni og við það hafi hún farið útundan honum og hann fallið í gólfið. Vitnið kveðst hafa verið að vinna við viðgerð á rútubifreið á eigin vegum með leyfi vinnuveitandans. Umrædd bifreið hafi ekki verið í eigu vinnuveitandans þ.e. vátryggingataka. Fram kemur að M hafi komið þarna til aðstoðar við “smá handtak”. Vitnið telur að áltrappan hafi ekki verið léleg eða skemmd fyrir óhappið.

Efnislega lætur fyrrverandi starfsfélagi M, þess getið í skýrslu hjá lögreglu að trappan hafi verið komin til ára sinna en nothæf. Hún hafi verið orðin “svolítið svög en vel nothæf.” Hann hafi séð tröppuna eftir slysið án þess að hafa skoðað hana sérstaklega og séð að hún hafi gefið sig u.þ.b. fyrir miðju þannig að lappirnar hefðu gefið sig til hliðar. Hann kveðst ekki minnst þess sjálfur að hann hafi kvartað undan lélegu ástandi hennar við yfirmenn fyrirtækisins. Honum hafi ekki fundist hún neitt óöruggari en tröppur almennt af þessu tagi.

M lætur þess m.a. efnislega getið í skýrslu hjá lögreglu að hann hafi þetta kvöld verið ásamt nefndum Herði að vinna við að setja sæti í litla rútubifreið í eigu aðila í Vestmannaeyjum. Verkið hafi ekki verið á vegum vinnuveitanda síns þ.e. vátryggingataka, “heldur hafi þeir verið í aukavinnu” með samþykki fyrir því að þeir mættu vinna þetta verk á verkstæðinu. M kveðst hafa verið búinn að kvarta vegna þessa stiga sem slysinu olli. Stiginn hafi verið lélegur og búinn hafi verið að gera á honum bráðabirgðaviðgerð til að halda honum saman.

Álit.

M var ekki við vinnu sína sem starfsmaður vátryggingataka er hann slasaðist. Nefndin telur að ekki hafi verið sýnt fram á að rekja megi slysið til vanbúnaðar á vinnustað.

Með hliðsjón af framanrituðu og fyrirbyggjandi gögnum er ekki unnt að fallast á að skilyrði bótaábyrgðar séu fyrir hendi samkvæmt þeirri ábyrgðartryggingu sem hér um ræðir.

Niðurstaða.

Bótaábyrgð er ekki fyrir hendi samkvæmt þeirri ábyrgðartryggingu sem hér um ræðir.

Reykjavík 29. júní 1999

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.